

Eugenius Versegi, Remete Szent Pál rendjének ifjú szerzetese, virágszirommal záporos áprilisok, májusok idején egy egész sor üde és vidám dalt szerzett. Nárciszok, liliomok, jácintok, violák a szereplői ezeknek, hol földerülő, hol elszomorodó rózsák, majoránnák. A korabeli faludias dalköltészet 11 állandó virága éli könnyed és ártatlan életét a fiatal szerzetes soraiban (az említettek mellett még a szekfű, a gyöngyvirág, a pipacs, a rozmaring, a napvirág). Illatos füvekből, telizöld, fiatal fák közül fölbukkanó gyümölcsistennők, virágistennők, erdőistenek, pásztorok viruló, eleven világa öleli őket körül... A könnyed és fiatalos dalköltés örömét érezni ezekből a szelíd virágidillekből: ám mintha ezt az érzést állandóan átszínezné valamilyen rejtőzni, illanni akaró erotika is. Rengő kebelű és kívánatos szekfűk, szemérmesen piruló és csábító rózsák jelennek meg néha a virágok világában, parányi időre, szinte sóhajszerűen. Gyönyörű, fehér testű, harmatban fürdő liliomok, fölremegő bimbójú jácintok. E testiséggel telített apró motívumok mintha nagyon is világi érzéseket, élményeket jeleznének az illatozó virágok szemérmes és csendes élete mögött... Levéltárak barnuló fóliánsai, kézírattárak töredékes lapjai, házi olvasmányokba berótt titkos följegyzések betűi leemelik a későbarokk fátylat a költeményekről, kibontják a beléjük temetett titkokat. Remete Szent Pál kolostorai forró tavaszi délutánokon kirándulni küldik a fiatal pálosokat, a szinte még gyerekember szerzeteseket. Életörömtől harsogó jókedvvel vonulnak végig valamennyien az illatozó mezőkön, sebes vizű patakok medrében merülnek meg, napoznak, játszanak, verekszenek a zöldülő vízparton. Mohón falatoznak a kolostor távoli kertjében, s búcsuzóul kövekkel dobálják tele a kutat. Vásott kamaszokként kóborolnak a városi sokadalomban, a vásárban is, és izgalomtól remegő szívvel a nőket nézegetik a ringlispil mögül. Meglebbenő hajtincsek, gyöngenői vállak, megremegő mellek, szelíd arcvillanások, szemrezenések sohasem érzett édességű emlékeivel, mindenestől összezavarodva érkeznek vissza celláik mélyére: ahol érzéseik zűrzavarát szent szüzekhez intézett szorongató imádságokban, virágokról szóló énekek édes idilljeiben próbálják meg valahogy, mégis, örökre eltemetni.